

ADVOKATENE
POULSSON, SIBBERN OG TROSDAHL

Sluttinnlegg fra saksøker i sak nr. 07-135267TVI-OTIR/01:

Påstandsgrunnlag (rettsfakta):

Henry Østhassel utviklet et nytt reklameskiltkonsept: NeoSign. Innovasjonen ligger i en spesialfilm (NeoFilm) som gjennom bruk av UV-stråler (NeoLight) og spesialglass (NeoGlass), lyser opp om natten uten å lysforurense. Selskapet NeoTechnology AS ble den 27.11.2001 stiftet med Østhassel som hovedaksjonær og styreleder for å utnytte ideen kommersielt. Selskapet fikk etablererstipend av SND i 2003.

Østhassel ble høsten 2002 uoppfordret kontaktet av Lasse Leirfall regionsjef i SND Agder som opplyste NeoTechnology AS om SkatteFUNN-ordningen. Det sentrale ved ordningen var rett til fradrag med 20% av utførte timer egeninnsats etter en fastsatt timesats på 1,6 o/oo av nominell årslønn i FoU-prosjekt godkjent av Forskningsrådet. Dersom gründeren ikke oppebar lønn ville også ulønnet egeninnsats gi rett til fradrag. Østhassel ble opplyst at minimum sats for ulønnet egeninnsats var kr. 640,- pr. time. Ordningen innebar at bedriften ville få 20% av fradraget utbetalt, dersom selskapet ikke var i skatteposisjon. Forutsetningen for utbetaling var at revisor attesterte antall timer og timesats innenfor prosjektets rammer, og at ligningskontoret godkjente innsendt krav.

Søknad om SkatteFUNN godkjenning ble sendt 30.12.2002 til Norges Forskningsråd, og skjemaet RF 1053 B for 2002 ble også innlevert med selvangivelsen for 2002 høsten 2003. Prosjektet ble godkjent av Forskningsrådet 18.2.2003 for årene 2002 og 2003. 10.10.2003 ble selskapets SkatteFUNN oppsett for 2003 revisorgodkjent. Kopi av skjemaet RF 1053B gikk da også til likningskontoret for godkjenning. 18.10.2003 investerte investorer to millioner kroner i selskapet. 12.11 2003 fikk Østhassel tildelt kreativitetsprisen Reodor fra Den Norske Ingeniørforening (NIF) og Innovasjon Norge (SND). 18.11.2003 fikk selskapet utbetalt kr. 612.000,- i SkatteFUNN midler.

Som følge av at støtten ble oppfattet som sikker etter at ligningskontoret godkjente og utbetalte SkatteFUNN-kravet for 2002 den 18.11.2003, inngikk selskapet 20.11.2003 en leieavtale i USA med en månedlig leiesum på \$ 5.000,- i 2 år for å bygge et kompetansesenter (NeoSign University). Selskapet valgte bort en lavere utviklingstakt med lån av gratis lokaler for mindre opplæringssentre hos samarbeidspartnere, som følge av høyere likviditet etter utbetaling av SkatteFUNN. 28.1.2004 får selskapet de første indikasjoner fra selskapets revisor om at selskapet likevel ikke har krav på fradrag for ulønnet egeninnsats. Men da hadde selskapet allerede inngått irreversible forpliktelser. 25.3.2004 blir NeoSign University åpnet. 15.12.2004 får selskapet krav om å tilbakebetale kr. 470.996,- til staten. 29.12.2004 får selskapet inkassokrav fra utleier i USA. 13.7.2006 blir selskapet tvangsoppløst, som følge av at regnskapsfører ikke har villet ferdigstille 2004-regnskapet på grunn av manglende betaling. Henry Østhassel kjøpte den 5.11.2007 selskapets erstatningskrav.

Rettsregler:

Rettsgrunnlaget bygger på domstoloven § 200 annet ledd, skadeserstatningsloven § 2-1 og læren om offentligrettslig erstatningsansvar etter teori og rettspraksis. Det gjøres *prinsipalt* gjeldende at det foreligger uaktsomhet hos staten ved at Finansdepartementet og Forskningsrådet ikke tidsnok instruerte SND om ulønnet egeninnsats ga rett til fradrag. Det avgjørende for statens uaktsomhet er ikke at feil oppstod, men at det var klanderverdig at staten ikke rettet feilen tidsnok i løpet av 2003 før selskapet la om sin drift. Rettspraksis skjerper aktsomhetsnormen for det offentlige når skade er påført etter at det offentlige aktivt har endret *status quo* selv, i motsetning til når det offentlige har forholdt seg passivt. Det fritar ikke staten at skatteloven § 16-40 klart legger til grunn at kostnaden må være fradragsberettiget etter kapittel 6, når regelen var helt ny og den uriktige fortolkningen aktivt ble markedsført for å endre atferd. Videre er staten bundet av at selskapet stolte på at skjemaet RF 1053 B ble forhåndsgodkjent før utbetaling.

Subsidiært gjøres gjeldende at staten er erstatningsrettslig ansvarlig for SNDs feil gjennom erstatningsrettslig identifikasjon, idet SND ved avtale ble gitt i oppdrag å opptre som statens saksbehandlere. Det gir en særskilt offentligrettslig tilknytning mellom SND og staten at SNDs virksomhet i saken omfattes av lov 3.7.1992 nr. 97 §§ 1 og 10 nr. 3 annet ledd, og etter avtale med staten utfører et oppdrag om å representere staten utad som offentlig saksbehandler i førstelinje. SNDs handlinger utført i henhold til kompetanse i lov og etter avtale med staten anses etter folkerettslig sedvanerett som en "act of state", jf. ILC Principles of State Responsibility art 7. nr. 2 og art. 8 a). Reglene for offentligrettslig erstatningsansvar etter norsk rett presumeres å samsvare med folkeretten etter konstitusjonell sedvanerett (presumsjonsprinsippet).

For begge ansvarsgrunnlag foreligger årsakssammenheng mellom SNDs villedning og Neo Technology's økonomiske tap. *Prinsipalt* gjøres gjeldende at selskapet uten SNDs villedning ville hatt en lavere utviklingstakt som på grunn av inngåtte kontrakter, nettverk og forretningsidé, ville medført at selskapet hadde tjent penger fremfor å ha blitt tvangsoppløst. Tapet overskudd utgjør her selskapets følgestap. *Subsidiært* gjøres gjeldende at selskapet uten villedningen ikke ville tapt investeringene, selskapets verdier og Østhassels arbeidsinnsats, som utgjør et direkte tap. *Atter subsidiært* gjøres gjeldende at selskapet uten villedningen ville betalt de ansatte lønn, slik at selskapets økonomiske tap er verdien av SkatteFUNN-fradraget minus nødvendig lønnskostnad.

Bevis:

Vitneførsel, vitneerklæringer, avisartikler, interne dokumenter, e-poster, tv-innslag, kompensasjonsordningen og brev dokumenterer at det ble gitt uriktig informasjon utad av både Forskningsrådet og SND. Revisor, saksøker og informasjonsvideo dokumenterer at skjemaet RF 1053 B ble sendt til forhåndsgodkjenning hos likningsmyndighetene. Vitneførsel, bankutskrifter, styreprotokoller, inngåtte kontrakter, diplomoppgave, dvd og brev dokumenterer at selskapet hadde et tap som skyldes villedningen.

Påstand: Som i stevning av 10. september 2007.